

Topuklu Ayakkabılar / hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Topuklu Ayakkabılar / hikaye Gerilim hikayesi: TOPUKLU AYAKKABILAR

Topuklu ayakkabıları ile ıssız sokakta öyle hızlı adımlarla yürüyordu ki, yıllardır nasıl düşmeden yürüebildiğine hâlâ şaşırıyordu. Ayakkabılarının ince topuğundan gelen yankı, kendisine takip ediliyormuş hissini veriyordu. Yıllardır üzerinde yürümeye çalıştığı bu çelik ve on üç santimetrelilik topuklara alışmak için harcadığı çabayı düşününce kendi kendine gülümsedi.

Topuklu ayakkabıları sevip sevmemek arasında gidip gelse de mesleği icabı onlarla yürümeye, bir parçası gibi görmeye alışmaya çalışıyordu.

Asla alışamayacağını biliyordu. Kendini her an düşecekmiş gibi hissettiği için her adımında yere daha sert basmaya çalışıyor, eve gittikten sonra ayaklarında oluşan ağrıyı geçirmek için çaba sarf ediyordu. Bu gece dışarı çıkmış ve sadece gece

kulübünde zamanını barda oturarak; oradaki amaçsız insanları izleyip dünden kalan son parasını ise çıkmadan önce kafayı bulmak için kullanmıştı. Bu gece sahne almamıştı. Evde oturup öldürülen kadınları daha fazla düşünmemek için kendini sokağa atmıştı. Ne yaptığının farkında olmadan ayakları onu çalıştığı bu kulübe getirmişti. Bilinçsizce tükettiği saatlerden sonra eve gitme vaktinin geldiğine karar vererek oradan ayrıldı.

Sokağa çıkar çıkmaz sendeledi. Kafasının güzel olması sebebi ile yürüyebildiği kadar hızlı adımlar atmaya çalışıyordu. Sabah ışıklarının gökyüzüne düşmesi, bulunduğu ıssız sokağı aydınlatmaya yetmiyordu. Bu gece her gece yaşadığı öldürülme korkusu daha çok gün yüzüne çıkmıştı. Son zamanlarda eğlence sektöründe çalışan kadınları işkence ile öldüren bir katil tüm şehri esir almış, bu meslekte çalışan kadınların içine korku tohumları ekmeyi başarmıştı. Onların toplum içinde bir değeri yoktu. Bunu yıllar önce sevgilisi tüm benliğini sömürdükten sonra onu kaldıkların otelin sahibine sattığında öğrenmişti. Günlerce gördüğü şiddet ve tecavüzden sonra, otel sahibinin damar yolu ile enjekte ettiği madde ile kendine gelemez fakat odayı ziyaret eden sayısız adamı ise vücudunun moraran ve şişen izlerinden dolayı hayal meyal hatırlar, bir köpek yavrusu gibi bir köşeye büzülüp adamın ona önce yemek, sonra madde, en son ise otel müşterilerini getirmesini yarı bilinçli yarı bilinçsiz bekler, içlerinden birinin kendisine merhamet ederek bu köhne ve kokuşmuş yerden götürmesi için dua ederdi. O gün ise hiç gelmemiş fakat daha on sekizine girmeden başka bir alıcıya hayvan gibi tekrar satılmıştı.

Topuklu ayakkabılar ile tanışması o yıllara dayanıyordu. Onu satın alan adam vurularak öldürülmüş, kendisini özgür olarak bu metropolün sokaklarında bulmuştu.

Annesiz büyümüşü. Babası ise kendi halinde bir adamdı. İki kız çocuğu ile ilgilenmek şöyle dursun, karısı ölür ölmez tekrar evlenmiş, o zaman beş yaşında olan kendisini ve yedi yaşında olan ablasını bu zalim kadının ellerine teslim etmekten çekinmemişti. İki üvey kardeşi olmuştu. Kadın babalarının yanında onlara sevgi ve ilgi gösterir ama yalnız kaldıklarında onları aşağılar, küçük bedenlerinin kaldıramayacağı ev işlerini yaptırır, beceremezler ise babalarının kemeri ile onları döverdi. Babasına ise moraran yerlerin düşmekten, sakarlıklardan meydana geldiğini, bunun çocukluk çağlarında çok olağan bir durum olduğunu anlatır,

adam da hiç sorgulamadan kahvesini içmeye devam ederdi. Bir seferinde kolunu o kadar sert geriye doğru bükmişti ki bileği iki yerden kırılmıştı. Kocasını ağlayarak aramış, bahçedeki kiraz ağacından düştüğü yalanını söyleyerek eve çağırılmıştı. Kendisi çok sessiz ve korkak olduğu için kadını babasına hiç şikayet etmemiş ama ablası bu durumu babasına anlatmaya kalktığı anda babasından güzel bir dayak yiyerek bir daha konuşmamak üzere dilini lal etmişti. O yıllarda her gece annelerinin geri gelmesi için ettikleri duaların kabul olacağına inandıklarını hatırlayınca gülümseyerek, "Çocukluk ne kadar saf ve bir o kadar masum evremiz," diye kendi kendine söylendi.

O günlere geri dönebilmek için neleri vermezdi ki. O evde yediği dayaklar sonrasında gördüğü şiddetin yanında masum birer anı olarak kalmaya başlayalı yıllar olmuştu. Bunu her akli başında olduğu an düşünüyor sonrasında ise kendini acımasızca suçlarken buluyordu. Kadının babasını doldurarak onların eğitim hayatını ilkokuldan sonra bitirmesini ise hiç affetmeyeceğini kendi kendine yineleyip duruyordu. Kız çocuğu okuyup da onun bunun kucağında o...mu olacaktı? Babası, bu söylemleri çok çabuk kabul etmiş, ablasının yalvarıp ağlamalarını dinlememişti bile. Kadından çok babasından nefret ettiğini düşünse de onu özliyordu. Acaba babası hayatta mıydı? Ona ne kadar kızgın olursa olsun özleyen yüreğine asla söz geçiremiyor, yıllar içinde ona duyduğu nefretin artık sancılı ve imkansız bir acı ile göğüs kafesini sızlatmasına bir kaç yıldır dayanamıyordu. Her gün uykudan uyanır uyanmaz otobüs terminaline gidip bir bilet alarak doğruca doğduğu kasabaya gitmeye ve babasına bir kez daha sarılma isteği ile dolup taşmasına rağmen bu düşüncesini bir sonraki güne erteliyordu. Acaba babasına bir kez sarılrsa aldığı onca yara iyileşir miydi?

Bu düşünce burnunun direğinin sızlamasına sebep olur ve "Birgün tüm cesaretimi toplayıp gideceğim," diye kendisine söz vererek gözyaşlarını serbest bırakırdı. Ablası lise dönemi okul kayıtları başladığı gün alt mahallelerinde bulunan markete gitmek için evden çıkmış fakat geriye ölü bedeni dönmüştü. Trafik kazası geçirip olay yerinde gözlerini bu kötülüklerle dolu olan dünyaya bir daha açmamak üzere kapatmıştı. Sürücüye ve görgü tanıklarına göre elinde tuttuğu alışveriş poşetleri ile aracı gördüğü halde caddeye fırlamış

ve altında kalmıştı. Aldığı meyveleri bugün gibi hatırlıyordu. 0 günden sonra tüm elma ve şeftalilerin kanlı olduğunu düşünerek bir daha ağzına sürmemişti. Ablasının kullandığı ve annesinden kalan altın bilezik ise hâlâ üzerinde onun kanı ile evinde ve ruhundaki en temiz hatıra olarak yatak odasındaki komidinin üzerini süslüyordu. Her gün sabaha karşı eve döndüğünde daha kapıyı açar açmaz üzerindeki ve ruhundaki kirlerden arınmak için önce banyoya gidiyor, bedenini hoyratça lifleyerek bütün gecenin üzerine sinen tiksindirici kokusundan arınmayı gözyaşları eşliğinde tekrarlıyordu. Sonra yatak odasına geçip bu kanlı bileziğe içini kanatan her onulmaz yarayı anlatırken uykuya dalıyordu. Tüm bu düşünceler ile bir an duraksadı. Kullandığı maddenin etkisi ile tribe girmiş, en ufak bir sese tepki verir olmaya başlamıştı. Arkasından gelen ayak sesleri ise olduğu yerde kalmasına sebep oldu. Sonunun yaklaştığını düşünerek öylece kalmayı yeğledi. Geceleri ava çıkan şeytanın kendisini bulmasını ve yaşadığı onca işkenceyi sonlandırmasını dilediyse de yaptığı işkenceler aklına gelince bu düşüncesinden vazgeçti. İnançlarını kaybedeli uzun zaman olmuştu fakat şimdi annesinin kendisine öğrettiği dualar dilinden ve yüreğinden mırıldı halinde çıkmaya başlamıştı. Can ne olursa olsun tatlıydı. Bir kaç sefer intihara teşebbis etmiş ama başarılı olamamıştı. Bileklerini kestiği son seferinde yattığı hastanedeki hemşire ona intiharın ne kadar günah olduğundan bahsetmiş, o ise kadına kendisini bu kadar kötü bir hayata atanların günahlarını sormuştu. Hemşire de o günleri arkasında bırakabileceğini söyleyerek günahlarından arınması için ona yol göstermiş, hatta yardımcı olmuş ve bir mağazada iş bulmuştu. İki ay huzurla içine gitmiş fakat mağazaya gelen bir müşteri, bir gece kulübünde yarı çıplak halde dans edip kendini pazarladığından patronuna bahsederek kovulmasını sebep olmuştu. Akşamında ise kendisini arayıp, randevu istemiş eğer orada çalışmaya devam ederse eşinin sık gittiği bu mağazada kendisinin ne boklar yediğini anlatacağından korktuğu için kovdurduğunu anlatmıştı. Oysaki eşini tanımıyordu ama adama randevuyu kabul etmeyeceğini söylediğinde küfürler eşliğinde kendisi gibi namussuzların, namuslu vatandaşların arasında işinin olmadığını duymuş, bu konuşmaya daha fazla tahammül edemeyerek telefonunu kapatıp numarasını engellemişti. Adamın namus hakkında söylediklerini düşünüp, namuslu olanların kendisi gibi kadınları ziyaret edip

hâlâ namustan bahsediyor olmalarının ise ne derin bir çelişki olduğuna günlerce kafa yormuştu. Daha sonrasında ise defalarca iş arayıp bulmuş ama ne yazık ki erkek olan patronları veya geçmişinde bıraktığını düşündüğü müşterileri kendisini taciz edip tehdit yolu ile faydalanmak isteyince bildiği sokaklara geri dönmüştü. Giyimine ne kadar dikkat ederse etsin güzelliği ile dikkatleri üzerine çekiyor, bu durumda da ne yapacağını bilmiyordu. Madde bağımlılığından kurtulmak için yattığı hastane çıkışında iki yıla yakın temiz kalmış ama yaşadığı onca travmadan sonra acıyı hafifletmek, duygularını köreltmek ve uyuşuk bir halde kalmak için tekrar kullanmaya başlamıştı. Tek fark, artık damar yolu maddelerini vücuduna almıyordu. Ayak sesleri iyice yaklaşmış ve durmuştu. Topuklu ayakkabıları sanki betona saplanan çiviler gibi hareket etmesini engellemiş, çaresizlik içinde kaderine razı olacağı anın geldiğini düşünerek, aldığı nefesi tutup gözlerini kapatmıştı. Gelenin nefesini ensesinde hissediyordu. Kımıldamaya cesareti yoktu ve beklemeye devam etti.

Güçlü bir erkek sesi, "Okşan Hanım iyi sabahlar," deyince sesin sahibini tanımakta geçikmedi. Bu öldürülen kadınlardan en sonuncusunun hakkında soruşturma yürüten, Komiser Ekrem'in sesiydi. Dört kadın öldürülmüş fakat bu Komiserden önceki emekliliği yakın olan amir işi ciddiye almamıştı. Ne de olsa onlar etini satan ve toplumda kabul görmeyen kişilerdi. Ha bir fazla ha bir eksik ne fark ederdi? Fakat bu beğenmediği ve hor gördüğü kadınları ziyaret etmekten de geri durmadığı söylentiler arasındaydı.

Sokakların kulağı delikti. Ne fısıldanırsa fısıldansın rüzgarla birlikte görünmeyen birileri tarafından etrafa yayılırdı.

Dirileri ciddiye alınmamış, insan vasfına layık görülmemişti ki, ölülerini kim niye ciddiye alsındı?

Arkasındaki adam onun önüne geçerek cümlesini yineleyince, "Size de Komiserim," diyebilirdi. Biraz önce duyduğu korku ve gerilim yerini rahatlamaya bırakmış ama bacaklarının da titremesine sebep olmuştu.

"Bu sokak çok ıssız, sizleri bu konuda uyarmıştık. Biraz daha dikkatli davranın. Arkanızdan on dakikadır yürüyorum ve siz beni son ana kadar fark etmediniz. Eminim katil de kurbanlarına bu şekilde yaklaşıyordur. Eğer yaşamak istiyorsanız söylediklerimizi biraz daha ciddiye alın."

“Ben...ben ne demeliyim?” dedikten sonra konuşmasına devam etti. “Evime gitmek için bu yolu kullanmak zorundayım. Sizin arkamdan geldiğinizi fark ettim fakat dönüp bakma cesaretini bulamadım.”

Sesi kırılğan çıkmıştı.

Komiser Ekrem ona bir adım daha yaklaşıp “Sokak lambaları yanmıyor. Kuytu yerlerden uzak durmanızı söylemişim. Katilin şakasının olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Bizler katili ararken sizler de biraz daha temkinli davranın,” dedi.

Sesi davudi ve buyurgandı. Okşan onunla bir hafta önce görüşmüştü. Öldürülen kadın çalıştığı kulübe sık sık geliyor, ara sıra selamlaşıyorlardı. Yapılan incelemeler sonucu emniyet birimleri kendisine ulaşmışlardı. Kadının öldürüldüğü gece, kulüpte bulunan herkesi kamera kayıtlarından tespit etmiş ve sorgulamışlardı. Kadın kulüpten saat üçe doğru tek başına ayrılmış, bir taksiye binip evine gitmiş ve iki gün haber alınamayınca sürekli müşterisi olan bir adam tarafından evinde ölü bulunmuştu. Katil dört kurbanı da aynı şekilde katletmişti. Öldürdüğü kadınların esmer olması ve birbirlerine benzemeleri, Okşan’ı daha da tedirgin etmiş, Komiser Ekrem de bu konuya dikkat çekerek onu son görüşmelerinde uyarmıştı. Zira katilin avladığı kadın profiline uyuyordu. Katil kurbanlarını evlerinde yataklarında öldürüyordu. Basında yer alan haberlere göre onları öldürmeden önce özellikle göğüs bölgelerine uzun ama derin olmayan kesikler atıyor, kalbe kullandığı bıçağı derince saplıyor ve tatmin olduktan sonra çelik topuklu ayakkabıların sağ eşini kullanarak, sol göğüs üstünde imza olarak bırakıyordu. Bu da kadınların annelik vasfına saldırı olabileceğini akla getiriyordu. Zira bebekler özellikle sol göğüsü emerek anne ile bağ kurdukları bilimsel olarak kanıtlanmıştı. Bildiği kadarıyla hiçbir eve zorla girilmemişti. Mesleklerinden dolayı katilin, kurbanları tanıdığı konusunda tüm emniyet fikir birliği sağlamıştı. Emniyette verdiği ifadeden sonra Komiser Ekrem ona uyarı niteliğinde bilgi vermişti. Toksikoloji raporlarında alkol ve madde kullanımına rastlanmıştı. Katil kurbanlarına ayrıca bir ilaç veya sakinleştirici enjekte etmiyor, onların hafif serserim hallerinden yararlandığı tahmin ediliyordu. Dört kurbanın da kafa ve enselerinde kesikler vardı. Katil kurbanlara ilk darbeyi ona arkalarını döndükleri anda vuruyordu. Bu da olay

yeri inceleme raporlarına göre koridorda oluyor, kurbanın şaşkınlıkla döndüğü an ise göğüs bölgesinde ilk darbe geliyordu. Şok ve korku birleşince kurbanlar muhtemelen katilin emirlerine uyup yatak odalarına geçiyorlardı. Tabii bunlar Komiser Ekrem'in elde ettiği bulgulara göre varsayımlarıydı. Basında paylaşılmayan bilgi ise, katilin her kurbanının ağzına yapıştırdığı koli bandını, el ve ayaklarına bağladığı plastik kelepçeleri çıkarıp yastıklarının üzerine bıraktıktan sonra, kurbanların cesetlerinin üzerine beyaz bir çarşaf sermesi ve üzerine kırmızı karanfil bırakmasıydı. Acıyı derinden paylaşmanın, sevginin ve özlemin temsilcisi olduğu söylenen bu çiçekle, katil kurbanlarına acıdığını, sevgi beslediğini mi ifade ediyordu? Bu konu hakkında Emniyet ve Adli Bilim kesin bir kanıya sahip değildi. Okşan başını öne eğip Komiserin tekrar konuşması için bekledi. Az evvel yaşadığı korku bacaklarının tüm gücünü çekmişçesine olduğu yerde durmakta zorlanıyordu.

Komiser Ekrem, "Okşan Hanım," dedi. "Bu bir hafta içinde size tuhaf gelen bir şey oldu mu? Arkadaşlarınızla aranızda katil hakkında konuştunuz mu?"

"Benim arkadaşım yok. Bunu size daha öncede söyledim."

"Gece kulübüne çalışıyorsunuz. Son kurban sizin olduğunuz mekanı sıklıkla ziyaret ediyormuş. Müşterilerileri ile orada buluşuyormuş. Hiç dikkatinizi çeken birşey olmadı mı? Ayrıca diğer üç kurban da mekana gelenler arasındaymış. Kurbanlar bir şekilde sizin mekanı mesken tutmuşlar. Acaba sizi rahatsız eden veya başka herhangi olumsuz davranışta bulunan kimse ile karşılaştınız mı?"

"Ben, kurbanları tanımıyorum. Mekan çok büyük ve orada bulunan insanlara çok dikkat etmem."

"Orada ki kayıtları inceledik. Hiçbir kurban oradan aynı adamla ayrılmamış. Bunu tespit ettik ama katilin çok yakınınızda olduğunu düşünüyorum. Alınan tüm ifadeleri okudum. Mekan sahibi ve eşi bu durumun mekanlarının adına zarar verdiğini düşünüyorlar. Gece kulübüne takılanlardan tutun da kapıda çiçek satanlara kadar herkesin ifadesi elimizde fakat bir arpa boyu yol alamadık. Sizden özellikle dikkatli olmanızı istiyorum katilin kurban profiline uyuyorsunuz. Biraz işinize ara verin. Bir arkadaşınıza gidip kalın veya birini evinize davet edin ama mümkün mertebe ortalıkta tek başınıza dolaşmayın. Şimdi size evinize kadar eşlik edeyim," dedikten

sonra iki adım attı.

Okşan, bir anlık tereddütten sonra onu izlemeye başladı.

Komiser Ekrem sabahın erken saatlerinde emniyete gelir gelmez ekibini topladı. Oğuzhan ve Nimet'i gündüz de açık olan fakat temizlik yapılan mekana yönlendirdi. Düğüm burada başlıyordu, burada çözülecek gibi görünüyordu. Konuştukları onca insan, kamera kayıtları onlara katile dair bir şey vermemişti. Ama kulübün, kurbanların öldürüldükleri farklı günlerde son görüldükleri yer olması tesadüf sayılamayacak kadar gerçektir. Katil henüz hiç bir iz bırakmamıştı. Öldürdüğü her kurbanın evi titizlikle incelenmiş, ne bir saç teli ne de bir parmak izine rastlanılmıştı. Plastik kelepçeler; özellikle koli bandında aradıkları parmak izi umutlarını söndürmüş fakat pes ettirememişti. Katil mutlaka bir hata yapacaktı fakat onlar onun bir daha avlanmaması için o hatayı beklemeyeceklerdi.

Komiser Ekrem, ekibinin en dişli, en ele avuca sığmayan, erkek mesleği diye bilinen ama kadınların da yüreklisinin yapabileceğini aldığı ödüllerle defalarca kanıtlayan yardımcısına dönerek, "Sina biz de dosyaları tekrar gözden geçirelim," dedi. "Özellikle Adli Tıp dosyalarına yoğunlaşalım. İfadeleri, aile ve müşterilerin verdiği bilgileri değerlendirelim."

Masasına geçti. Deri ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına gelişigüzel bıraktı. Masasının dağınıklığını dışarıdan gören bir insan onun bu kargaşa arasında hiçbir şey bulamayacağını düşünebilirdi fakat o aradığı her şeyi masayı karıştırmadan buluyordu. Kurbanlara ait dosyalar, adli veriler, not aldıkları onlarca kağıt, sıkıştıkları yığının arasından kendine bakıyordu. Sandalyeye oturdu. Sina ise yan masaya geçip, bilgisayarda kayıtlı raporların sayfalarını açmıştı. Her veriyi işledikleri panoda, sağ çaprazlarında bir çok soru işareti bulunan kurbanlar, yüzlerinde bir daha olmayacak bir gülümseme ile donmuş bir şekilde kendilerine bakıyorlardı. Topuklu Ayakkabı Cinayetleri başlığı ise olay yeri incelemenin son çektiği fotoğraflarla odaya dehşet saçan bir görüntü sergilemeye devam ediyordu. Hiçbir canlı bu şekilde vahşice katledilmeyi hak etmiyordu. Ne acıdır ki bu vahşeti sergileyen yine bir insandı. İster hayvan olsun, ister insan herkesin anladığı dil olan sevgi ve merhamet gönüllerde tekrar yer etmeliydi. Yoksa bu gidiş daha çok can yakmaya devam edecekti. Komiser Ekrem başını panodan kapıya çevirerek iki çay

getirmeleri için görevli memura seslendikten sonra, Sina'ya döndü. "Dün gece kurbanların en son görüldüğü gece kulübündeydim. Neredeyse sabah kadar orada kalıp insanları inceledim. Bir şüpheli davranış, bir iz bulurum diye beynimi patlattım ama nafile. Tüm çalışanlarla tekrar tekrar konuştum, mekanın sahibi keyfime bakmamı söylerken eşi, müşterileri ürküttüğümü söyleyip tüm gece pitbull köpeği gibi peşimde dolandı. Dansçı kızları korkuttuğumu ileri sürdü."

"E... haklı değil mi? Basın günlerdir mekanları hakkında yazıp duruyor. Son uğradığım ile ilk uğradığım zaman diliminde müşteri sayısındağlar kadar fark var. Kadın, çalışanlarını kaybetmekten korkuyor bence."

"Haklı olabilirsin fakat katil yakalandığı zaman onların mekanının ismi unutulacak. Neyse biz öldürülen kadınların yakınlarının verdiği ifadeler ile işe başlayalım. Bu ara aklıma gelmişken şu dansçı kız Okşan asıl ismi Fatma, soy ismini hatırlayamadım, onun ifadesine ve GBT'sine de tekrar bakalım."

"Bir sorun mu var Komiserim?"

"Henüz yok fakat öldürülen kadınlarla fiziksel özellikleri uyuyor. Katilin menziline girmiş olabilir. Sen dosyayı bırak aile fertlerinin listesini çıkar."

"Yani katil yakınlarından biri olabilir öyle mi?"

"Neden olmasın? Kadın evinden ayrılalı neredeyse yirmi yıl olmuş. Belki bir kardeşi veya babası peşine düşmüş olabilir?"

"Yirmi yıl sonra mı?"

"Sina... Kadın Malatya'nın Battalgazi ilçesinde dünyaya gelmiş. Şerefsizin biri ile yolu kesişmiş ve hayat hikayesi iradesi dışında değişmiş. On yedi yaşında eminim aile sevgisi görmeyen genç kız onun bunun çocuğu olan adamın süslü yalanlarına kapılıp kendini bir yıldan fazla bir otel odasında, madde bağımlısı ve çıldırma noktasına getiren tecavüzler sonucu başka birine satılmış bulmuş. Belki aile fertleri onu yirmi yıldır arıyordur. Bilemeyiz ama bu aramanın hayırlı bir sonuç için olmadığını da hesaba katmalıyız. Namus cinayetine kurban gidebilir. Kurbanlarla benzerliği dikkat çekici. Gözümden kaçırdığım delil bu olabilir."

"İyi de Komiserim, diyelim ki katil dört kurbanını da bu mekanda gördü ve takip ederek öldürdü. Okşan ise hep o mekanda. Katil eğer dediğiniz gibi onun peşindeyse neden önce onu öldürmedi?"

“Bu soruyu ben de kendime defalarca sordum. Emekli olan meslektaşımın aldığı ifadeler ve notlarda bu benzerlikten hiç bahsedilmiyor. Ben ise daha dosyayı devir alıp mekana gittiğim gün benzerliği fark ettim. Kamera kayıtlarında her gün gelen üç müşteri keşfettik ama bu müşterilerin ikisi kadın biri ise torbacı, onu da narkotik aldı zaten. Kadının sahneye çıktığı saatlerde ise mekanın en dolu olduğu saatler. Burada büyük bir boşluk var. Adli Tıp’ın raporlarına göre katil, kadının sahne aldığı saatlerde kurbanlarını öldürüyor. Raporlara bir göz at. Kurbanlar gece saat bir ile üç arasında katledilmişler.”

“Belki de katil onunla ruhsal bir bağ kurup, onu bu hayattan diğer kadınları öldürerek kurtardığını düşünüyordur. Böyle manyaklar var ne de olsa. Keşke benim karşıma çıksa ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstersem.”

Sina’nın son sözleri Ekrem’in gülümsemesine sebep oldu. “Allah senin eline düşmanımı bile düşürmesin. Eminim düşmanım bile senin elinden kurtulmak için benimle dost olurdu.”

“Aşk olsun Komiserim. Ne kötülüğümü gördünüz?”

“Allah için ben görmedim ama sorgu odasında geçen hafta seni izledim. Hani şu kadını altınları için öldüren ama altınları bulamayan yan komşunun itirafını almanı tarihi kayıt olarak zihnime yerleştirdim.

“O piç dua etsin elimden ucuz kurtuldu. Yoksa ona yaşlı bir kadını öldürmek neymiş öğretirdim.”

“Ağzını ve burnunu dağıtarak öğretmişsin zaten.”

“Üstüme iyilik sağlık. İlk yumruğu o attı. Hoş ben onu tahrik etmeyi başardım. N’aparsınız Komiserim, bu konuda elime kimse su dökemez. O odaya girerken tüm sinirlerimi kapının önünde bırakıyor şüphelinin sinirlerini oynatmayı beceriyorum. Yetenek işte. İlk hamle hep onlardan gelir. Ben de oturup beni dövmelerine izin vermeyeceğime göre yıllardır gittiğim yakın dövüş sanatına ahde vefa borcumu ödüyorum.”

“Yıllardır bu mesleğin içindeyim senin gibi cevval bir kadınla daha önce hiç çalışmadım. Yolun başındasın o yüzden aynı kalmaya gayret et. Şimdi, bu kadar konuşma yeter. İşimize dönelim.”

Komiser, son kurbanın Adli Tıp raporuna yoğunlaştı. Sina ise Okşan hakkında bilgi almak için doğduğu ilçenin emniyet müdürlüğü ile iletişime geçip bilgi almaya başladı. Getirilen çayları ise masalarının üzerinde unutmuşlardı.

Komiser Ekrem midesinin guruldaması ile başını daldığı

dosyadan kaldırıp, Sina'ya baktı.

“Zaman ne hızlı bir hırsız, fark ettirmeden ömür çalmayı başarıyor.

Biraz ara verip yemeğe gidelim.”

“Ben çıkmayacağım Komiserim. Önemli bir telefon bekliyorum ama gelirken bana da bir şeyler almanıza hayır diyemeyeceğim.”

Ekrem ise ceketini alıp kapıya yöneldi. Açlık sinirlerinin gerilmesine yol açıyordu. Bir an önce karnını doyurmalıydı.

Emniyete döndüğünde, Sina onun getirdiği kuşbaşı pideyi elinden alırken elde ettiği bilgileri deaktarmaya başlamıştı.

“Komiserim, Okşan yani Fatma Yanık'ın tüm aile fertleri ile ilgili bilgilere ulaştım. Annesi ve ablası yıllar önce ölmüş.

Babasının tekrar evlendiği kadından iki çocuğu daha olmuş. İkisi de erkek. Biri şu an vatani görevini yapmakta. Büyük olan kardeşi ise ulaştığım mahalle muhtarının verdiği

bilgilere göre bir yıl önce iş bulma bahanesi ile oradan ayrılmış. Baba üç yıl önce vefat etmiş. Üvey anne ise benimle

telefonda konuşmak yerine öyle bir kızlarının olmadığını söyleyerek telefonu yüzüme kapatmayı tercih etti. Tekrar

aramalarım sonuç vermedi. İlçe emniyet müdürlüğünden öğrendiğime göre Okşan'ın hayatını kaba çeviren Yalçın Boz

adlı şahıs insan kaçakçılığı ve adam öldürmekten dolayı on iki yıl önce müebbet yemiş. Bilin bakalım kimi öldürmüş?”

“Kimi?”

“Okşan'ı köle gibi satan şu p...ki.”

“Adi şerefsizler. Su testisi su yolunda kırılmış ama kim bilir kaç masumun kanına girmişlerdir. Merak etmiyor değilim bu

adamlar bu cesareti kimden alıyor?”

“Kimden alacaklar elbette ki içimizdeki çürük, kanı bozuk kanun adamlarından. Eğer herkes görevini layık ile yapsa

bunlar türeyebilir mi? Etrafınıza bir bakın. Kadın, çocuk, hayvan katliamları yapılıyor. Bizler gecemizi gündüzümüze

katıp failleri buluyoruz ya sonrası. Yok iyi hal, yol kaşınmıştır, yok gönüllüydü, yok namustu diye diye bunların

azmasına sebep olduk. Bir hukuk devleti olarak uygulamada sorun yaşıyoruz. Din adamlarının sapkın fetvaları, cezaların

yetersiz olması, iyi hal denen maskaralık bunların cesaret bularak çoğalmasına sebep oluyor. Sallandıracaksın bunları

olup bitecek. Ben bu işlerin eğitimle çözüleceğine inanmıyorum eğer öyle olsaydı, Avrupa, Amerika gibi gelişmiş ülkelerde

kadın cinayetleri ve çocuk tacizcileri olmazdı.”

“Sina nefes al istersen. Ne kadar dolmuşsun böyle.”

“Nasıl dolmam sinirden kendimi yiyorum. Her gün bir hemcinsim boktan sebeplerden dolayı katlediliyor. Merak ediyorum bu adamları kim yetiştiriyor? Onları da yetiştiren bir kadın, bir anne değil mi? Bu nasıl bir çelişki?”

“Çocukluk çağında aile ve toplum baskısı ile yapılan cinsiyet ayrımları, erkeklere güç kullanmayı, kızlara ise itaat etmeyi öğretiyor. Bir çok ebeveyn düşünmeden, erkeğin itaat edilmesi gereken varlık olduğunu, daha kardeşler arasında çocukların zihnine, bilinç altlarına empoze ediyorlar. Sonrası ise ortada. Kadın sahiplenmiş modern köle haline getiriliyor ve erkek onun üstünde her şeyi yapma hakkına, gerekirse öldürme hakkına sahip oluyor. Burada eğitim işe yarayabilir ama bu sorunu kökten çözeceğine ben de inanmıyorum. Nasıl ki iyiliğin karşılığı sevgi ise, suçun karşılığı da ceza olmalı. Hele ceza konusunda seninle aynı fikirdeyim.”

Ekrem masasının arkasındaki pencereyi açarak ceketinin cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. Her ne kadar kamu alanlarında sigara içmek yasak olsa da ara ara odasında kaçamak yaptığını geldiği günden beri emniyetteki tüm arkadaşları biliyor ve görmezden geliyorlardı. Koca şehri hüznle seyrederken, insanların ne ara bu kadar acımasız ve merhametsiz hale geldiklerini düşünerek, sigarasını pencerenin önünde bulunan mermerin üzerinde söndürdü. Oğuzhan ve Nimet’in sesini duyunca dönüp masasına oturdu.

Elindeki izmariti çöpe attıktan sonra onların yeni bir bilgiye ulaşamadıklarını, bildikleri ifadeleri tekrar dinlediklerini, öğrenen Ekrem, “Arkadaşlar elimizde yeni bir bilgi var,” dedi. “Gece kulübündeki dansçı Okşan’ın ailesi ile iletişime geçtik. Kurbanların hepsinin fiziksel özellikleri bu kadınla uyuyor. Katilin bir sonraki hedefi bu kadın olabilir veya katil ona bu şekilde psikolojik baskı yapıp akıl sağlığını karıştırabilir. Kurbanlarını kadının etrafından seçtiği ihtimalini göz önünde bulunduralım. Tedbirli davranalım. Şu an elimizde hiçbir delil olmasa da Okşan’ın ailesi hakkında öğrendiğimiz bilgiyi yabana atmamalım. Üvey kardeşi ise bir yıl önce yaşadığı ilçeden ayrılmış. Katilimiz bu adam olabilir de olmayabilirde. Biz onun hakkında ulaşabileceğimiz her veriyi değerlendirmekle işe başlayalım.”

Sina’nın yazıcıdan çıkardığı Murat Yanık’ın fotoğrafını odadakilere verdi.

“Tüm ekip bu adam hakkında soruşturma yapmaya başlıyoruz. Sina sen onun GBT’sini incele. Bu adamla ilgili çöp kadar bile olsa bilgi istiyorum. Muhtarı tekrar ara, annesini ziyaret edip bir ağzını arasın, belki kadın nerede yaşadığı ile ilgili bilgi verebilir.”

O bunları anlatırken, Sina bilgisayar başında araştırmasına odaklanmıştı bile. Heyecan ile, “Bingo! Komiserim!” diye bağırdı. “Adam burada bir kavgaya karışmış ve bir gece nezarethanede tutulmuş. Yaralama olmadığı için serbest bırakılmış. Kayıtlı adresi de elimizde. Bugün sanırım şanslı bir günümdeyim.”

Yazıcının cızırdayan sesi ile oturduğu sandalyeyi döndürerek evrakları aldı.

Oğuzhan, “Komiserim, biz hemen çıkalım mı?” diye sordu.

“Elimizde şu an ona dair hiçbir şey yok Oğuzhan. Sen ve Nimet, önce gece kulübünün kamera kayıtlarını tekrar inceleyin. Bakın bakalım elimizdeki kayıtlarda ve ifadelerde Murat Yanık adı geçiyor mu? Bir de kulübün bulunduğu sokağı, park yerini izleyen MOBESE kayıtlarına göz atın. Bugün dosyaları incelerken bu kayıtlarla ilgili hiç bilgi olmaması dikkatimi çekti.”

“İncelemedik zaten Komiserim. Önceki amirimiz gerek görmedi.”

Cevap ekibin en sessizi olan Nimet’ten gelmişti. Ekrem onun kendi halinde, zorda kalmadıkça konuşmayan tavırlarına alışmamıştı. Sina’nın söylediğine göre sahada çok iyi bir gözlemciydi.

Cinayet mahallinde tuttuğu raporlar ile sakin hallerini bağdaştırmakta zorlanan Ekrem, “Sizler neden önermediniz?” dedi. “Sonuçta amiriniz de olsa sizler de bu ekibin parçasısınız. Belki gözünden kaçmıştır.”

“Kaçmadı Komiserim. Vedat Amir, ölen kadınlara saygı duymuyordu. Onları aşağılayarak ölecek zamanı bulduklarını söyleyip küfür etmekten başka bir şey yapmadı. Onun gözünde ölmeyi hak etmişlerdi. Tecavüze uğramadıkları için neredeyse üzülüyordu. Katilin ne amaçla öldürdüğünü soruyor ama bunu kurbanlar adına değil, katilin uğraşlarını manyakça bulduğu için söylüyordu.”

Son cümleyi öfke ve tiksintiyle söyleyince Ekrem, Nimet’in amirinden hoşlanmadığını anladı. Belki de bu yüzden kendisi ile arasına mesafe koyduğunu, tanımaya çalıştığı için konuşmadığını düşündü.

“Biz Őimdi yeniden baŐlıyoruz ve ben bu kayıtları incelemenizi istiyorum. Sina sen de TŪrkiye genelinde benzer cinayetler iŐlenmiŐ mi onları araŐtır. Hemen baŐlayın. Ben ıkıyorum. BulduĐunuz en kŪk ayrıntıda bile bana dnŪŐ yapın.”

Ceketini ve Murat’ın fotoĐrafının olduĐu kaĐıdı eline alıp kendini emniyetin dıŐ kapısında karŐılayan ilkbaharın taze kokusuna teslim ederek arabasına doĐru yŪrŪdŪ.

OkŐan’ın oturduĐu apartmanın nŪne geldiĐinde gŪn ikindiden akŐama dönmeye baŐlamıŐtı. Zile basıp, kendini tanıttıĐında kapının otomatının açılma sesi ile birlikte kendini ŪncŪ katta buldu. OkŐan kapıyı açmıŐtı. Gözlerinde merak okunuyordu. Ekrem onu ilk kez makyajsız grŪyordu. DoĐal hali, sahne halinden daha gŪzeldi. Siyah saçlarını at kuyruĐu yapmıŐ, kara gözleri ve yŪzŪnde kŪcŪk duran burnu ve dolgun dudakları ortaya çıkmıŐtı. Ūzerinde yırtık bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Ayakları ıplaktı. Bu hali ile savunmasız kŪk bir kız çocuĐuna benziyordu.

Ekrem, “Vakitsiz geldiğimi biliyorum ama sizinle önemli bir konu hakkında konuŐmam lazım,” dedi.

OkŐan bedenini kapının nŪnden yana doğru çekerek, onun içeri girmesi için yol verdi, kapıyı kapattı. Evin sabun kokusu o kadar yoğundu ki, Ekrem bir an çocukluk anılarının içinde kayboldu. Annesi beyaz sabun kokusunu çok severdi. Kocasının Őehit olduğu haberini aldığı gŪn sabun kokusu da annesinin akıl sağlığı ile beraber kendisini terk etmiŐtı. O temizlikten dŪn vermeyen kadın gitmiŐ yerine gŪnlerce evle ilgilenmeyen, sokaklarda kocasını görenlerin olup olmadığını soran, saçı baŐı dağınık, kendinden habersiz bir kadın gelmiŐti. ocuĐunu unutup yatırıldığı hastanenin çatısından kendini aŐaĐıya atmaya kalkıŐmıŐ, Ekrem’i ocuk yuvasının soğuk, sevgisiz duvarlarının arasına bırakmıŐtı. Kapının nŪnde kalakalmıŐtı. YŪreĐi sıkıŐmıŐ, nefesi hızlanmıŐtı. Nasıl da özlemiŐti anne ve babasını. OkŐan’ın sesi ona o an çok uzaklardan geliyordu. SorduĐu soru ile kendini toparlamaya çalıŐtı. Kadının yŪzŪnde telaŐ vardı,

“Komiserim iyi misiniz? Su ister misiniz?”

Zorlukla, “İyiyim. Sanırım tansiyonum dŪŐtŪ,” diyebilirdi.

“Salon hemen karŐı oda isterseniz oraya geçelim.”

Ekrem baŐını sallayarak onu onayladı. Bacakları kŪle gibi aĐırlaŐmıŐtı. Yavaş adımlarla yanındaki kadınla ilerleyerek salondaki koltuğa oturdu. Yıllar sonra ilk kez bu kadar ktŪ

olmuştı.

Okşan ona bir bardak su uzatarak "Daha iyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim. Geçti," diyerek kendisine uzatılan suyu içti. Ne için gelmişti, ne yaşıyordu. Şu insanoğlu gerçekten garip ve değişik bir varlık diye düşündü.

Okşan, "Çay demlemiştim, siz de alır mısınız?"

"İyi olur."

Okşan yanından ayrıldı. Ekrem zihnini toparlamak için bulunduğu odaya odaklanmaya başladı. Küçük salon koyu gri renklerin hakim olduğu koltuk takımı ve halı ile bütünlük sağlamıştı. Sol tarafta duran kütüphane ise önündeki beyaz sehpayla aynı renkteydi. Perdeler ise koltuklar ile uyumlu bir tondaydı. Koltuğun üzerinde duran kitap dikkatini çekti. Yazarın ismini duymamıştı. Adından anlaşıldığına göre polisiye bir eserdi. "Feneryolu Cinayetleri". Gencoy Sümer ismini belleğine kayıt ederek biraz önceki duygusallığından az da olsa sıyrıldı. Okşan elindeki tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp getirdiği börek ve çayı önce misafirine sonra kendisinde alıp karşısındaki koltuğa oturdu. Meraklı gözlerini Ekrem'in üzerine sabitlemişti.

Kendini toparlayan Ekrem, "Okşan Hanım size bir kaç sorum olacak," dedi. "Bugün aileniz ile iletişime geçtik. Kurbanların size olan benzerliği yüzünden soruşturmayı bu yöne kaydardık. Kardeşlerinizi en son ne zaman gördünüz?"

Okşan bu soru üzerine eline tuttuğu çay bardağını kavramakta zorluk çekerek önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Sanki ellerini o an fazlalıklmış gibi bacaklarının altına aldı. Titrek bir sesle, "Ben... Evden ayrıldıktan sonra onları hiç görmedim. Yani neredeyse yirmi yıldır," dedi.

"Size bir fotoğraf göstereceğim. Dikkatle bakmanızı istiyorum."

Ekrem, cebindeki kağıdı çıkararak ona uzattı. Beden dili ile vereceği tepkileri gözlemek amacındaydı. Okşan'ın uzattığı eli titriyordu. Kağıdı sanki üzerindeki adamı incitecekmiş gibi dikkatle alması Ekrem'in gözünden kaçmadı. Okşan bir fotoğrafa bir karşısındaki adama baktı.

"Aman Tanrım. Bu benim kardeşim Murat mı?" diye heyecanla sordu.

"Evet. Onu hiç buralarda gördünüz mü?"

"Elbette gördüm," diyerek ayağa kalktı. Canlanmış sanki

kabuğuna sığmaz olmuştı. Ağlıyordu. Kağıdı göğsüne bastırarak “Ah be oğlum, neden kendini bana tanıtmadın?” diyerek söyleniyordu.

Ekrem, “Onu ne zaman, nerede gördünüz?” diye sordu.

“Murat yani kardeşim olduğunu bilmiyordum. O neredeyse her gün kulübe gelir, yanımdan geçerken bana gülümser.” Durakladı.

“Buna inanamıyorum o benim kardeşimmiş. Onu en son gördüğümde ilkokula gidiyordu. Beni her gördüğünde bana içten gülümsemesi demek ki bu yüzdenmiş. Aman Allah’ım bu rüya olmalı. O gülüşün içtenliği beni etkilemişti. Bana bakışında bir şey var diye kendimi yiyip bitiriyordum. Meğer kardeşimmiş. Beni bulmuş!”

Sustu. Olduğu yerde durdu. Gözünde parlayan ışık kayboldu. Birden gerçekliğe dönerek, “Beni öldürmek için mi gelmiş?” sorusu sessiz kelimelerle dilinden dışarı süzüldü. Endişe dolu gözlerle cevap bekliyordu.

Ekrem, “Bu sorunun cevabını henüz bilmiyoruz fakat onunla görüşeceğim,” dedi. “Siz bu gece sahne alacak mısınız?”

“Evet.”

“Sizden özellikle dikkatli olmanızı istiyorum. Ben birazdan kulübe geçeceğim. Patronunuz ve eşi ile tekrar görüşeceğim. Muhtemelen ben oradayken siz de gelmiş olursunuz. Eğer Murat ile karşılaşırırsanız ona bir şey belli etmeyin. Soruşturma bitene kadar bunu sizden özellikle istiyorum.”

“Eğer o beni öldürmek isteseydi şimdiye kadar yapmaz mıydı? Neredeyse bir yıla yakın zamandır kulübe geliyor.”

“Belki sizi tek başınıza yakalayamamıştır. Veya doğru zamanı bekliyordur. Bilemeyiz. O yüzden tedbirlili olalım.”

Okşan’ın gözlerinde şimdi hüznü vardı. Ekrem ayağa kalktı. Tam salondan çıkacaktı ki kadının fotoğrafı tekrar göğsüne bastırıp “Senin elinden ölürsem tüm acılarım, tüm yaralarım kapanacak,” diye fısıldadığını duydu. Babasının ölmüş olduğu bilgisini vermeden onu duyguları ile baş başa bırakıp evden ayrıldı.

Yola çıktığında Sina’yı arayarak bilgi aldı. Henüz bir ilerleme kaydedememişlerdi. Ekrem, önce yemek yiyebileceği bir kebabçıya gitti. Gecenin uzun olacağını biliyordu. Kulübe geldiğinde kalabalığı görünce insanların boş vakitlerinin olmasına gıpta ile baktı. Kendisinin boş vakitleri sadece bir kaç saat uyku için vardı. Mesleğini sevdiğini düşünerek bara doğru ilerledi. Bir maden suyu istedikten sonra etrafı incelemeye başladı. Barmenden aldığı bilgiye göre kulübün

sahipleri henüz gelmemişlerdi. İnsanların yüzlerini incelemeye başladı. Murat'ı görürse onunla konuşacaktı. Elinde onun katil olma ihtimaline dair hiçbir şey yoktu fakat Okşan hakkında düşüncelerini öğrenebilirdi. Ortamdaki müzik sesinin yüksekliği migrenini tetiklemeye başlamıştı. Renkli ışıklar ise rahatsız ediciydi. Bardan ayrılarak köşede boş olan bir masaya geçip oturduğu sırada barmenin gönderdiği garson ona patronlarının geldiğini haber verince daha önce görüşme yaptığı arka taraftaki ofise doğru pistte dans eden insanların arasından geçerek ilerlemeye başladı. Müziğin sesi ve insanların dans ritmi hızlanmıştı. Tam zamanı diye geçirdi aklından.

Ofisin kapısına geldiğinde kapıyı açan Tülay Hanım biraz sinirli bir ses tonuyla, "Bakıyorum, Cemal'den ve benden uzak kalamıyorsunuz, Komiserim. Hayırdır yine ne oldu?" dedi.

Onu duymazdan gelerek masasının başında oturan Cemal'e doğru ilerledi. Bu kadına adamın nasıl tahammül ettiği düşüncesini zihninden kovmaya çalıştı.

Cemal ise karısına ters ters bakarak "Sen git müşterilerle ya da ne bileyim işte bir bokla ilgilen. Gel Komiser gel. Sen onun densizliğine bakma. Üstüne vazife olmayan konular hakkında boş konuşmayı sever," dedi.

Ayağa kalkıp Ekrem'e karşısında yer gösterdi.

Tülay çıktıktan sonra, "Açıkçası sizi ben de beklemiyordum," dedi. "Bu katil manyağı mekanıma çok zarar verdi. Allah'tan gazeteciler elini eteğini çekti. Bu konuda size bir teşekkür borçluyum. Katil ve mekanın tesadüfen bir araya geldiğini, öldürülen kadınların buradan yalnız ayrıldığını söylemeniz onlara geri adım attırdı. Eğer biraz daha dindikleseler beni katil ilan edebilirlerdi."

"Ben gerçeği söyledim. Teşekküre gerek yok. İçerisi oldukça kalabalık. İnsanlar olayları ya unutmuş ya da birçok şeyde olduğu gibi umursamıyorlar. Neyse. Sizi neden katil ilan etsinler? Siz cinayet saatlerinde onlarca şahidin verdiği ifadede burada olduğunuzu ispat ettiniz."

"Siz bilmiyorsunuz. Bundan önceki mekanımda bizimle çalışmak isteyen bir kadın öldürülmüştü. Allah'tan şahitlerim kalantor adamlardı da sadece ifadem ile yetindi emniyet. Hoş o şeref yoksunu kadın ölümü hak etti diyeceğim ama ölünün arkasından konuşmanın günah olduğunu biliyorum. Onu kim öldürdüyse bana geldiği günün dışında gün mü yoktu da o gün öldürmüştü? Bu

alemdede dűşmanımız çoktur bizim. Rakiplerimi soruşturun. Kızları öldürüp beni bu piyasadan silmek istiyorlardır. Bu yeni cinayetlerle yıllar önceki olayı gündeme getirirler diye hop oturup hop kalktım. Allah'tan on beř yıl öncesini araştırmak akıllarına gelmedi. Eğer yazsalarđı belki siz de beni nezarete alırdınız. Elli sekiz yaşıma kadar bu pis dűnyanın içinde sabıkam olmadan geldim bu saatten sonra oralarda öldürdüm.”

İşte bu bilgi yeniydi. Daha önce alınan ifadelerde adamın geçmişi irdelenmemişti.

Ekrem, “Bunu neden önceki ifadelerinizde belirtmediniz?”

“Bakın siz de hemen bana katılmışım gibi bakmaya başladınız. İşte tam da bu yüzden anlatmadım. Üzerinden yıllar geçti.”

“İyi de bu kadar tesadüf olmaz. Yine kadınlar en son sizin mekandaymış. Dua et yapacağım araştırmada bir açığını yakalamayayım. Yakalarsam yakarım seni. Emniyetten bilgi saklamanın suç olduğunu bilmiyor musun?”

“İyi de ne Vedat Amir ne de siz bana bu konu hakkında hiç soru sormadınız ki. Vedat, kadınların öldürölmesini zaten ciddiye almadı. Onun gözünde ha bir hayvan ha bu kadınlar ölmüş farkı yoktu. Doğru düzgün araştırma bile yapmadı. Katil ben olsam emniyete tüm kamera kayıtlarını kimse istemediği halde gönderir miydim? Bak Komiser sen adam gibi adama benziyorsun. Benim anam tecavüzcüsünü öldürdükten sonra kendini astı. Bizim piyasayı araştır ben bu kızların daha kötü yerlere dűşmemeleri için elimden geleni yapıyorum. Hele onları öldürmek emin ol dűnyada son insan ben kalsam yine de katilleri olamam. Bak Tűlay'a, onu kimlerin elinden alıp nikah kıydım. Anası olacak cadı onu on dört yaşında köylerinde baraj yapan bir işçiye para karşılığı satmış. Ben ise onu sokakta fuhuş yaparken bir gece yarısı buldum. Yirmi beř yaşındaydı. şimdi ise beni beğenmiyor. Kızları kıskanıyor. řu insanoğlunun kötölüğü kalbinde ve çođu kiři bunu utanmadan, sıkılmadan ortalık yere döküyor. Ben senin aradığın adam değilim. Bana ne dersen de ama katil diyemezsin. Çünkü o kızlar bir zaman anam kadar masumlardı.”

Sesi titredi. Başını sağ tarafa çevirdi. Nefesi göğüs kafesinden sıkışmış gibi derin nefesler aldı. Ekrem ise onun tüm hareket ve mimiklerini takip ediyordu. Adam masum olduğunu iddia edebilirdi ama o, geçmişte işlenen cinayeti soruşturacak, gerekirse dosyayı tekrar açaçaktı.

“Cemal, sana bir fotoğraf göstereceğim. Dikkatlice bak. Bu çocuk hakkında bildiğin herhangi bir şey varsa söyle.”

Murat'ın fotoğrafını uzattı.

“Murat bu. Buraya neredeyse her gece takılır. Alkol almaz. Barmenimin dikkatini çekmiş benimle paylaştığı için biliyorum. Kızları da çok izlemez, sanırım bir sorunu var. Genellikle Okşan sahne almadan gelir ama onu izlemek yerine barmenle sohbet eder. Sonra da geldiği gibi gider. Onunla sohbet ettim. Buralarda yeni olduğunu söyledi. Yalnız kalmamak için takılıyormuş buraya. Barmen ve garsonlar ondan rahatsız. Ben ise onlara talimat verdim. Gariban bir çocuk. Bir şey içmese de mekana girişte ücret almamalarını söyledim. Hatta ona bodygard olması yönünde yaptığım teklifi reddetti. Önemli işleri varmış o yüzden verimli olamam dedi. Neden sordunuz ki? Yoksa... Katil o mu?”

Son soruyu duymazdan gelen Ekrem, “Okşan'a veya mekandaki herhangi bir kadına taşkınlık veya benzer bir şey yaptı mı?” diye sordu.

“Yok Komiser yok. O kendi halinde biri. Bir taşkınlığı olmadı. En azından şu ana kadar.”

“Senin gözün yine de onun üzerinde olsun. Şimdilik bu kadar ama seninle tekrar görüşeceğim.”

Ekrem ayağa kalkmadan Cemal kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açıp onu uğurladı. “Ne zaman isterseniz ben buradayım. Fakat katil ben değilim. Benimle boşa zaman harcıyorsunuz.”

Saat gece yarısını geçmiş, mekanda alkol ve müziğin ritmi tavan yapmıştı. Renkli spotlar yüzlere vurduğu için insanların görüntüsü zombileri andırıyordu. Tüm mekanı taramaya çalışarak Murat'tan bir iz aradıysa da başarılı olamadı. Boş bir masaya oturarak, Okşan'ın gelmesini beklemeye koyuldu. Tülay'ı barmenin yanında görünce tereddütte kaldı. Kalkmadan onu göz hapsinde tutmaya başladı. Cebindeki telefon titreyince çıkardı. Arayan Sina'ydı. Ses o kadar yüksekti ki, onu anlamayacağını bildiği için mesaj atmasını söyleyerek kapattı. Elindeki cihaza odaklanmıştı. Sina'dan gelen mesajda “Komiserim, benzer bir cinayet on beş yıl önce Mersin'de işlenmiş. Dosyanın önemli bilgilerini size mail olarak gönderiyorum,” yazıyordu.

Telefona bakarken Okşan'ın sesi ile başını çevirdi.

“Bu saate kadar kalacağınızı bilseydim size eşlik ederdim. Murat'ı gördünüz mü?”

Bağırarak sorduğu soruda heyecanı açıkça fark ediliyordu. Ekrem başını sağa sola sallayarak, aynı yüksek ses tonunda cevap verdi. "Hayır! Henüz göremedim."

Okşan, yanına oturup oturmamakta kararsız kaldı. Ekrem ise ona oturması yönünde hiç bir hareket yapmayınca mücadele istedi. Şu an ona ayıracak vakti yoktu. Mesaja cevabı acele ile yazdı. O dönemdeki tüm şüpheli listesinin bugün ikamet ettikleri yerleri öğrenmesini, yarın sabah toplanıp üzerinde konuşacaklarını yazarak gönderdi. O tarihlerde Murat daha çocuk olduğu için, ilk sırada olduğu şüpheli listesinden aşağıya inmişti. Maillerini açarken Murat'ın bara doğru yürüdüğünü görünce telefonunu acele ile cebine geri koydu. Tülay'ın yüzündeki ifade gözünden kaçmadı. Adama bir böcek gibi bakıyordu. Ayağa kalktı ve bara doğru ilerlemeye başladı. Murat'ın arkası ona dönüktü. O ise Murat'ın yanına yaklaşıp, Tülay'dan bir madensuyu istedi. Görev başında alkol almıyordu. Tülay onu duysa da ilgilenmemeyi tercih ederek başka müşterilere yönelince, Ekrem'e maden suyunu barmen uzattı. Ekrem ise yanında duran Murat ve kadını izlemeye koyuldu.

Genç adam çok sakin görünüyordu. Okşan'ın sahne anonsu gelince mimikleri değişti. Oturduğu tabureden sahneye doğru döndü. Okşan'ı görünce yüzüne yayılan hafif tebessüm onun yılgın haline çocuksu bir görüntü kattı. Ekrem, Murat'ın aradığı katil olmadığını o an anladı. Okşan'a o kadar sevgi dolu bakıyordu ki ister istemez neden ona kendini tanıtmadığını merak etti. Kadın ise sanki başka bir dünyada kendinden geçmiş gibi figürlerini büyük bir estetikle sergiliyordu. Dansının arasında Murat'ı fark edince birkaç saniye sahnede olduğu yerde kalakaldı.

Topuklu ayakkabıları ile birden durduğunu görünce Ekrem, kadınların bu kadar yüksek topuklarla nasıl dengede durdukları düşüncesini aklından geçirerek, sahneye odaklanmış vaziyetteki Murat'a döndü. "Çok güzel dans ediyor. Sizce de öyle değil mi?"

Adam, o kadar sesin arasında duyduğu cümlelerden rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdadı fakat cevap vermedi. Ekrem, ceketinin önünü hafifce açarak ona rozetini gösterip, "Benimle biraz dışarı gelmenizi istiyorum," dedi.

Tabureden doğruldu. Murat ona inanmayan gözlerle bakıyordu. Ekrem cümlesini tekrarlayınca onu takip ederek dışarı çıktılar. Mekanın kapısından park yerine doğru ilerlediler.

Ekrem, "Senin kim olduğunu biliyoruz Murat," dedi. "Şimdi sana soracağım soruya odaklan. Burada ne arıyorsun?"

Adamın yüzünde öyle bir şaşkınlık ifadesi oluştu ki, gözlerinde korku mu, heyecan mı olduğunu Ekrem anlayamadı.

"Nasıl öğrendiniz?" diye fısıldadı.

Ekrem onu duymazlıktan geldi. "Okşan'ı her gece izlemeye geldiğine dair elimizde kanıt var. Şimdi soruma cevap ver. Burada ne arıyorsun? Ona zarar vermek için mi buradasın? Ya da şöyle sorayım. Öldürülen kadınları mutlaka duymuşsundur. Onların Okşan ile benzerliği gözünden kaçmamıştır. Basında fotoğrafları çıktı. Burada da görmüş olabilirsin. Onu öldürmeye mi geldin?"

"Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Ben yıllarca ablamı aradım ve en sonunda buldum. Onu neden öldüreyim? "

"Ben de tam bunu soruyorum. Öldürülen kadınlar ile senin burada bulunman rastlantı olmayacak kadar gerçeklik arz ediyor. Yetiştğin bölgeye bakarsak onu öldürmek için güçlü nedenlerin var. Ne de olsa evden kaçmış ve kötü bir hayata sahip. Onu öldürerek namusunuzu temizlemeye gelmiş olabilirsin. Hem Okşan'a kendini tanıttın mı?"

"Ben... Korkmasından endişe duyduğum için ondan uzak duruyorum. Sadece uzaktan izliyorum. Bir gün mutlaka ona sarılmak için tüm cesaretimi toplayacağım. Benden korkmasını istemiyorum. Hem onu öldürecek olsam neredeyse bir yıldır bu mekana geliyorum. Şimdiye kadar öldürürdüm."

Sesindeki endişe yüzüne de yansımaya başlamıştı.

Ekrem, "Belki de onu korkutmak için diğer kadınları öldürdün," dedi.

"Ben kimseyi öldürmedim. Anlamıyor musunuz? Ablamı hayal meyal hatırlıyorum."

Elini pantolonunun arka cebine sokup cüzdanını çıkardı. İçinden bir fotoğraf alıp Ekrem'e uzattı. "Ondan bana sadece bu kaldı geriye. Annem onun ismini yani Fatma dememizi yasakladı. Babam ise kendini suçlayarak annemin ablama yaptığı eziyetleri zamanında fark etmediğini söyleye söyleye öldü. Ben büyüyüp ablamı bulacağımı söylediğimde annem öyle bir o...pu için evden ayrılırsam bana hakkını helal etmeyeceğini söyledi. Ben ise onu dinlemedim. O benim ablam, kanım, canım. Başına ne gelmiş olursa olsun benim için çocukluğumdaki kadar saf ve temiz. Belki bizim oralarda sizin dediğinizi yapacak çok insan vardır ama ben onlardan değilim. Sadece ona bir kez sarılmak

için yıllarca bıkmadan usanmadan onun izini sürdürdüm. Başına gelenleri öğrendim ve ona sahip çıkamadığımız için küçük de olsam hep suçluluk duydum. Annem... annem onu çok döver, küfürler eder, yarı aç yarı tok gezdirdi. Hiç merhamet duymaz, aksine garip bir şekilde ondan nefret ederdi.”

Durdu. Sesi titriyordu. Cebinden çıkardığı sigaradan Ekrem'e de uzatarak yaktı. Belli ki içinde biriktirdiği çok şey vardı. Ekrem onu sonuna kadar dinlemeye karar verdi. Elllerinde onun suçlu olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. O sadece yanlış zamanda, yanlış yerde ortaya çıkan, ablasını arayan, kendi büyümüş ama içindeki özlem çocukça kalmış bir adamdı.

Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra, “Onun hayatını önce annem, sonra onu savunmayan babam yok etti,” dedi. “Sevgisiz büyüyen çocukların sevgiyi dışarıda aradığını siz benden daha iyi bilirsiniz. Ablam hiç değer görmedi. Yok farz edildi. Onun gözlerindeki hüznü anlamlandıramasam da hissederdim. Hep ürkek, hep korkarak bakardı. Bunları çocuk yaşında anlayamaz, o ağladığı zaman sadece gidip sarılırdım. Acının rengini biliyor musunuz? Çoğu insana göre siyahtır ama bana göre kırmızıdır. Çünkü yürek kan ile kırmızı renge sahip olsa da derinlerden gelip gözyaşı ile kendini gösterir. Ablamın sessiz hıçkırıklarında kankırmızı acı vardı ama kimse onun kanayan yarasını görmedi, görmek istemedi. Ben gördüm ve onun yaralarını sarmak için buradayım.”

Başını önüne eğip son nefesini çektiği sigarasını sanki dünyaya duyduğu öfkenin intikamını alırcasına ayakkabısı ile ezdi. Sonra gözlerini karşısında duran adamın gözlerine dikerek “Komiserim,” dedi. “Ben kimseye zarar vermedim. Hele ablama asla zarar vermem. İlla da katilin ben olduğumu düşünüyorsanız söyleyecek bir şeyim yok.”

Bunu dedikten sonra, bir sigara daha yaktı.

Ekrem, “Mekanın dışında veya içinde hiç dikkatini çeken, özellikle öldürülen kadınlar ile ilgili bir olaya denk geldin mi?”

“Ben hiç dikkat etmedim. Ablamı görmek için buradayım. Sadece onu izliyor ve kendimce seviyorum. Başka hiçbir şey dikkatimi çekmedi.”

“Okşan'ın etrafında gezen onu takip eden birine denk geldin mi?”

“Sahneden inerken adamlar onun etrafını sarıyor ama o hiçbiri ile muhatap olmuyor.”

Bu sözleri söylerken yüzünü öne eğdi. Kendince utanıyordu. Bu adamın gözlerinde öfke değil şefkatin sessiz bakışları vardı. “Gerçekten onu öldürmek mi istiyorlar? İyi de neden? O kimseye birşey yapmadı aksine herkes onun ruhundan bir parça kopararak bedeni dışındaki her şeyini öldürdüler. Ablamın yüzüne hiç baktınız mı? Neredeyse hiç gülmüyor. Ona zarar verecek adam önce cesedimi çiğner. Ben gece gündüz onun peşindeyim. Onu kaç kez öldürdüler ama bu sefer bunun olmasına izin vermeyeceğim.” Ekrem onu onaylayarak başını sallamakla yetindi. Konu aile olunca kendi yarası da olur olmaz yerde kanamaya başlıyordu. Aile, insanın özgürce uçabilmesi için kanatlarını açmış bir kartal gibi mağrur ve keskin bakışlı, alçaklara inse bile, tekrar havalanacak kadar güçlü olmalıydı. Murat’a kartını uzatıp herhangi bir şüpheli durumda mutlaka kendisi ile iletişime geçmesini söyleyerek onun yanından ayrıldı. Tekrar mekana girdi. Okşan gösterisini tamamlamıştı. Tülay ortalarda görünmüyordu. Onunla görüşmek için ofise doğru yöneldiği sırada Cemal ile karşılaştı. Tülay’ın ayrıldığını öğrenince bu görüşmeyi erteledi. Mekandan ayrılıp evin yolunu tuttu. Yorgunluğu artık göz kapaklarının ağırlaşmasına sebep oluyordu fakat daha Sina’nın mail olarak gönderdiği dosyaya bakma fırsatı bulamamıştı. Eve girer girmez doğruca banyoya yöneldi. Ilık bir duş alıp kahve eşliğinde tüm günü değerlendirecekti. Duştan çıkınca evinin en sevdiği bölümü olan salona gelerek koltuğuna oturdu. Gözleri uykusuzluktan yanmaya başlamıştı. Cep telefonunu eline alıp uzandı. Uykuya ne zaman daldığını fark etmeden huzursuz kabuslarına yelken açarak dalgalı denizlere doğru süzüldü.

Göğsünün üzerindeki titreşimle, ne zaman daldığını bilmediği uykusundan uyandı. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu. Açıp cevapladı. Murat arıyordu. Sesi telaşlıydı.

“Komiserim, duyuyor musunuz beni? Okşan’ın evinin oradayım. Hemen buraya gelmelisiniz.”

Ayağa kalkıp, yatak odasına yöneldi. Bir taraftan ona sakin olmasını söylüyor, bir yandan da üzerini giyiyordu. Telefon konuşmasını sonlandırıp koşar adım binadan çıktı, arabasına bindi. Neyseki gideceği mesafe yakındı. Sabahın serinliği ile adrenalin birleşince kendini günlerce uyuyup dinlenmiş kadar dinç hissetmeye başlamıştı. Gaz pedalına yüklendi.

Okşan’ın oturduğu mahalleye gelince hızını düşürüp birkaç blok ötesinde bulduğu park yerine arabayı bıraktı. Hızlı adımlarla

yürümeye başladı. Sabahın ilk ışıkları arasında Murat'ı arıyordu.

Murat bir blok öteden onu görünce koşar adım yanına yaklaştı. "Komiserim, sizi rahatsız ettim ama insanı bu tan vaktinde kim niye ziyarete gelir? Hem de simsiyah giyinip, şapka takarak."

"Sen burada bekle ben yukarı çıkacağım. Dua edelim dış kapı kapalı olmasın."

"Değil. Ben kapı kapanmadan yetişip arasına ayakkabımın tekini bıraktım."

Murat gayriihtiyari yaklarına baktı.

"Acele edelim Komiserim."

Ekrem onu kolundan tuttu.

"Sen burada kalıyorsun. Ben yukarı çıkıyorum. Belki tahmin ettiğimiz gibi katil değil de beklediği biridir. Ortalığı velveleye vermeyelim."

"Bir kadın bu saatte ziyaret için gelir mi?"

Ekrem şaşkınlıkla Murat'a baktı. "Kadın mı dedin?"

"Evet Komiserim. Gelen Tülay Hanım'dı."

Murat sözünü bitirmeden Ekrem binadan içeri girmişti bile. Okşan'ın kapısına geldiğinde içeriyi dinlemeye çalıştı. Ses yoktu. Kapıyı yokladı. Kapalıydı. Bir an tereddüt etse de omuzu ile kapıya yüklendi. İçerideki masum bir ziyaret ise kapıya gelip bakarlardı ama kimse gelmeyince silahını çıkarıp gecenin sessizliğinde bir el ateş ederek kapının açılmasını sağladı. Koridora doğru önce silahını sonra bedenini soktu. Kimse yoktu. Bir inleme sesi duyunca koridorun sol tarafına doğru ilerlemeye başladı. Odanın aralık kapısından ışık sızıyordu. Ayağı ile kapıyı itince koluna çarpan bir cisim elindeki silahını düşürmesine sebep oldu. Acı dayanılmaz bir şekilde beynine ulaşsa da o yatakta çıplak el ve ayakları plastik kelepçe ile bağlanmış, ağzı bantlı olan Okşan'a odaklanmayı başardı. Kapının arkasındaki kadın bu anlık sürede üzerine atladı. Elinde bıçak parlıyordu. Kolundan akan ılıkliğin kan olduğunu biliyordu. Kadının bıçaklı elini tutup arkasına doğru çevirip yatağın yanı başındaki berjer koltuğa doğru sürüklemeye başladı. Kadın hayvan gibi böğürüyor, küfürler edip debeleniyordu. Okşan'ın göğsünden sızan kanın dikkatini dağıtmasına izin vermeden arka cebinden kelepçeyi çıkarıp, kadının bir bileğine ve karyolanın demirine geçirdi. Hemen telefonunu çıkardı, önce emniyeti sonra ambulansı aradı. Okşan'ın göğsüne, bulduğu bir havlu ile tampon yaptıktan sonra

önce ağızındaki bantı çekerek çıkardı. Kadınla sonra ilgilenecekti. Mutfağı bulup, bir bıçak alıp tekrar odaya döndü. Suç aleti olan bıçak yerde olmasına rağmen delil olduğu için onu kullanamazdı. Okşan bilincini kaybetmeye başlamıştı. Hemen kelepçeleri kesti. Kanla ıslanmış yatak örtüsünü onun üzerine doğru çekip havlu ile tekrar göğsüne bastırmaya başladı. Onun gitmesine izin vermeyecekti.

“Okşan beni duyuyor musun? Bak her şey geçti. Benimle kal! Doktorlar yola çıktı. Hem senin için endişelenen biri var aşağıda. Hayatını ona borçlusun. Duyuyor musun beni?”

O anda Murat'ın şoke olmuş yüz ifadesi ile yatak odasının kapısında kendilerine inanmayan gözler ile baktığını gördü.

Ekrem, “Olduğun yerde kal!” dedi. “Burası bir suç mahali.”

Buna rağmen Murat, Okşan'ın baş ucuna geldi. Elini tutarak “Abla, yalvarırım sana beni bırakma!” diye acı içinde ağlamaya başladı. “Seni bulduğum gün kaybedemem. Yalvarırım kendini bırakma. Bu vicdan azabı ile yaşayamam. Beni duyuyor musun? Yalvarırım ses ver.”

Okşan'ın gözleri aralandı ve fısıltı halinde, “Seni gör-düm ya-artık öl-sem de...” sözünü tamamlayamadı.

Ekrem, tamponu biraz daha bastırdı. Kolundan akan kan ile Okşan'ın kanı birbirine karışmıştı.

Akşamzere emniyete koluna dikiş atılmış, atele alınmış olarak dönebildi. Okşan'ı ameliyattan çıkmış, yoğun bakıma alınmış; Murat'ı ise, yoğun bakım ünitesinin kapısında ablasının kendine gelmesi için dua ederken bırakmıştı. Sorgu odasına girmek üzere ekibi onu bekliyordu.

Komiser Ekrem suçluların korkusu kendilerinin ise zaferlerine şahitlik eden sorgu odasından içeri girdi. Tülay odadaki sandalyede ellerini başının arasına almış oturuyordu. Ellerindeki kurumuş kan dikkat çekiciydi.

Ekrem ona yaklaşarak, “Sizi dört kadını öldürmek suçundan ve kasten Fatma Yanık'ı öldürmeye teşebbüsten tutukluyorum,” dedi.

O anda kadın ellerini başından aşağıya indirip, öfke dolu gözler ile, “Ben onların kötülük yapmasını engelledim,” diye bağırdı. “Onların neler yapacağından senin zerre kadar haberin yok. Nefes almaları bile haram. Ben bu dünyadaki tüm genç kızlara iyilik yaptım! Onlar da vicdan, merhamet yok! İnsanlığın yanından bile geçmediklerini en iyi ben biliyorum. Anlıyor musun ben biliyorum! Annem beni on dört yaşında para

karşılığı sattı. Yaşadığım acılar benim onlara çektirdiğimin yanında hiç kalır. O kadınlar tıpkı annem gibilerdi. Ben aslında annemi öldürmek istemiştim fakat o, ben gücü elime almadan geberip gitti. İçimdeki ateş ilk olarak Mersin’de Cemal ile tanıştığımında yandı. İşlettiğimiz mekana bir anne, kızının para kazanması için getirmişti. Ben de onu takip ederek öldürmüştüm.”

Durdu, garip bir biçimde gülümsedi.

“Topuklu ayakkabılardan o günden sonra nefret ettim. Kız daha on üçündeydi ve ayağında yürüyemediği kırmızı topuklu ayakkabılar vardı. Ağlıyordu. Başına ne geleceğini bilmesede hiçkırarak ağlıyordu. Cemal kadına si.t..r çekti ama ben o gün anneme benzeyen tüm hayat kadınlarını öldürmek için yemin ettim. Onları her öldürdüğümde kendi ruhumda bir parçanın canlandığını hissettim. Ben hata yapıp Okşan’ın peşine düşmeseydim siz hâlâ kadınları avlayan bir erkeği arıyor olurdunuz. Oysa ben size imza olarak, “TOPUKLU AYAKKABI ve hiç görmediğim sevgi için karanfil, annelik duygusunu bilmeyen, hissetmeyen kadınların tümü için göğüslerinde kesiler bıraktım. Şimdi size soruyorum. Katil onlar mı yoksa ben miyim?...”

● Nurhan Işkın

Nurhan Işkın, Almanya doğumludur. Eğitim hayatını Almanya’da tamamlamıştır. Daha sonra Türkiye’ye dönen yazar İzmir’de yaşamaktadır. Evli ve iki çocuk annesi olan polisiye yazarının Geçmişten Gelen Cellat ve Katilin Özrü adlı iki polisiye kitabı bulunmaktadır. Nurhan Işkın’ın polisiye dergimizde yayınlanan eserlerini bu sayfada bulabilirsiniz. Detektif proza